

[Jørgen Jørgensen.]

den Mulighed, at man medvirker til at gennemføre det Ændringsforslag, som jeg har stillet — saa bliver der en Mulighed for, at 21 Aars Valgretten kan gennemføres i den Valglov, som skal være gældende ved det kommende Kommunevalg. Jeg er derfor fremdeles af den Opfattelse, ogsaa af Hensyn til den Drøftelse, der skal foregaa i den kommende Tid om Forfatningsændringen, at det var ønskeligt, om vi fik fuld Klarhed over, hvordan Befolkningens Stilling er til Valgretsalders Højde, og at det med den Tilslutning, som de Partier her i Salen, der er Tilhænger af 21 Aars Valgretten, har, ogsaa maa være muligt for os, der ønsker Valgretsalders Nedsættelse, at samle saa mange til en Folkeafstemning, at denne kan gennemføres med et positivt Resultat. Jeg kan kun beklage, at man ikke har kunnet enes om at støtte det Forslag, som jeg har stillet, og som dog er Udtryk for det principielle, vi var enige om, selv om Kravet om de 40 pCt. naturligvis er større end det, vi fik Tilslutning til under Forhandlingerne indbyrdes mellem Partierne, men det aabner alligevel Muligheder for, at man kunde faa gennemført Valgretsalders Nedsættelse ved en Folkeafstemning, hvis de Partier, der interesserer sig for Valgretsalders Nedsættelse, vil gøre et Arbejde derfor i Befolkningen. Jeg maa derfor anbefale, at man stemmer for det Ændringsforslag, som jeg har stillet.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Johs. Hansens Redegørelse for Socialdemokratiets Ændringsforslag, vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem anførte, hvad min Partifælle Hr. Nøhr havde sagt under Valglovens Behandling i 1936 om Inddrivelse af Restancer, saa har det meget lidt Relation til selve Princippet om Skattebetaling som Betingelse for Valgret. I Øjeblikket husker jeg ikke, hvad mit Partis Ordfører har sagt om det Emne, det ærede Medlem nævnte; jeg ved kun een Ting helt sikkert fra Forhandlingen om Valgloven fra 1936, nemlig at det ærede Medlem og jeg begge to stemte for de Skattebestemmelser, som den Valglov indeholdt, og som er de samme, som indeholdes i den Valglov, der nu foreslaas gennemført her i Tinget. Jeg mener derfor, at vi ikke ved denne Lejlighed skal rejse Problemet om Ændringer i disse Skatteregler og i Opholdsbestemmelserne, og jeg har allerede ved første Behandling givet Udtryk for, at mit Parti vil stemme for disse Ting som foreslaaet. Jeg maa derfor tilraade, at man stemmer imod det Æn-

dringsforslag, som er stillet af den socialdemokratiske Gruppe.

Jeg vil kun til Slut sige, at jeg beklager, hvis det skal vise sig, at denne Sag skal gaa herfra, uden at man har prøvet den Mulighed, som er aabnet ved Forslaget om at lade Spørgsmaalet gaa ud til en Folkeafstemning, og jeg forstaar ikke, man indtager det Standpunkt, at man ikke vil benytte denne Mulighed for at gennemføre den Nedsættelse af Valgretsalders, som et stort, stort Flertal her i Rigsdagen i øvrigt er enigt om. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for det Ændringsforslag, som jeg har stillet, og at man stemmer for de Ændringer, der er foreslaaet af et Flertal inden for Udvalget med Tilslutning af den højtærede Minister, og stemmer imod de Ændringsforslag, som er stillet af det socialdemokratiske Parti.

Arne Sørensen: Vi har tidligere begrundet vor Tilslutning til, at Valgretsalders nedsættes til 21 Aar, og jeg skal derfor ikke gentage disse Argumenter her; men det ser ud til, at denne Debat har faaet en særlig Karakter, fordi den har været nær ved at føre til Regeringskrise, og derfor vil det vist være rigtigt at knytte nogle almindelige politiske Bemærkninger til den.

Under Finanslovdebatten udtalte vor Ordfører, at det var paa et alt for tidligt Tidspunkt, vort Land havde faaet en Mindretalsregering, og at Ansvaret for denne Situation maatte bæres af Partierne i Fællesskab. Jeg vil gerne for mit Vedkommende føje til, at Regeringen paa sin Side naturligvis ogsaa maa tage Hensyn til Folketingets Flertal, og det ser det ikke ud til, at Regeringen har gjort i denne Sag, som dog var principielt ganske klar længe før Valget.

Jeg er bange for, at den højtærede Statsminister har bragt de borgerlige Partier i ganske samme Situation, som de var i over for Tyskerne før 29. August 1943. Mange af Medlemmerne i Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre er meget kedde af adskillige af de Ting, der fremkommer fra Regeringens Side, og det gælder ogsaa med Hensyn til Valgretsalders, men de siger hver Gang, at *denne* Sag ikke er stor nok til at tage et Brud paa. Og saa gaar Tiden, og de Love, som er ude af Kontakt med Tidens Krav, bliver vedtaget en efter en, og Regeringen faar sin forældede Politik ført igennem. Dette vil i det lange Løb medføre andre Konsekvenser, nemlig at disse 3 borgerlige Partier herved kommer